

POSTANOWIENIE

Dnia 28 kwietnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Romualda Spyt

w sprawie z powództwa K. W.

przeciwko Domowi Kultury [...] w S.

o odszkodowanie,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 28 kwietnia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 22 listopada 2019 r., sygn. akt VI Pa [...],

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,

2. zasądza od Domu Kultury [...] w S. na rzecz K. W. kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 21 czerwca 2018 r. Sąd Rejonowy w S. oddalił powództwo K. W. przeciwko Domowi Kultury [...] w S. o odszkodowanie.

Sąd Okręgowy w S., wyrokiem z dnia 22 listopada 2019 r., zmienił wyrok Sądu Rejonowego w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 13.002 zł tytułem odszkodowania.

W sprawie ustalono, że od 11 lutego 2013 r. strony łączył stosunek pracy, w ramach którego powódka wykonywała pracę na rzecz pozwanego na stanowisku specjalisty do spraw organizacji imprez w pełnym wymiarze czasu pracy na podstawie umowy o pracę na czas nieokreślony. W dniu 27 lutego 2017 r. pozwany Dom Kultury wypowiedział powódce warunki umowy o pracę w zakresie wymiaru

czasu pracy i wynagrodzenia. Jako przyczynę wypowiedzenia pozwany wskazał zmniejszenie obowiązków na zajmowanym przez nią stanowisku oraz konieczność racjonalizacji zatrudnienia i zmniejszenia kosztów działalności instytucji w związku ze zmianą standardów programowych w ramach prowadzonej działalności statutowej.

Sąd Okręgowy stwierdził, że przyczyna wypowiedzenia warunków umowy o pracę musi istnieć w dacie dokonania wypowiedzenia zmieniającego. Późniejsza zmiana okoliczności nie wpływa na ocenę zasadności wypowiedzenia zmieniającego. Zauważył, że w dacie wypowiedzenia, w związku ze stopniowym wdrażaniem przez dyrektora W. K. nowych pomysłów dotyczących aktywności pozwanego, nie było jeszcze wiadome, czy ta zmiana doprowadzi - a jeżeli tak, to w jaki dokładnie sposób i w jakim zakresie - do zmniejszenia obowiązków zawodowych powódki. W sposób pewny pracochłonność czynności wykonywanych przez powódkę przy organizacji danej (danego typu) imprezy ocenić można po jej przeprowadzeniu i dokonaniu odnośnej analizy. Ustalenie, że działalność pozwanego przed objęciem obowiązków przez nowego dyrektora polegała na organizowaniu wydarzeń cyklicznych, których pomysłodawcami byli pracownicy pozwanego i w mniejszym zakresie podmioty zewnętrzne, a po styczniu 2017 r. miało rozpocząć się wdrażanie modelu opierającego się na imprezach organizowanych przez podmioty zewnętrzne - samo w sobie nie dowodzi twierdzeń pozwanego o zmniejszeniu obowiązków powódki (a tym bardziej nie dowodzi, by do tego zmniejszenia doszło w lutym, lub nawet w pierwszej połowie 2017 r.). Podkreślił, że zmiana profilu organizowanych imprez kulturalnych może zmniejszyć faktycznie liczbę obowiązków (pracownika na stanowisku specjalisty do spraw organizacji imprez) o charakterze „konceptyjnym”, ale może jednocześnie zwiększyć liczbę obowiązków o charakterze „technicznym”. Okoliczności tych nie da się w sposób pewny ustalić w oparciu o ogólne twierdzenia pozwanego o rzeczach przyszłych (z punktu widzenia daty dokonania spornej czynności prawnej), a więc z istoty swej niepewnych.

W skardze kasacyjnej od powyższego wyroku pozwany zarzucił:

I. naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, a to: art. 382, art. 316 § 1 i art. 328 § 2 k.p.c. w związku z „art. 391 k.p.c. oraz w

związku z art. 9 ust. 4 ustawy z dnia 4 lipca 2019 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego” oraz niektórych innych ustaw, przez: (-) dokonanie zmiany wyroku Sądu pierwszej instancji bez całościowej oceny materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie; (-) arbitralne przyjęcie przez Sąd Okręgowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że zasadność przyczyny wypowiedzenia zmieniającego, polegającego na zmniejszeniu wymiaru zatrudnienia i proporcjonalnie wysokości wynagrodzenia, którą było zmniejszenie liczby obowiązków na zajmowanym stanowisku, pozwany mógł wykazać tylko jednym, konkretnym dowodem, przy czym - ponieważ pozwany o stanowisku Sądu dowiedział się z uzasadnienia zaskarżonego wyroku - nie miał możliwości ustosunkowania się do niego; tymczasem przedłożenie takiego dowodu nie było w sprawie możliwe, a pozwany zaoferował szereg innych dowodów, które uzasadniały przyczynę wypowiedzenia; (-) przyjęcia w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że pozwany w chwili składania wypowiedzenia zmieniającego nie miał jeszcze ku temu podstaw, a wypowiedzenie zmieniające było przedwczesne, podczas gdy ustalenie to było całkowicie dowolne; (-) brak odniesienia się w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, mimo zmiany oceny zgromadzonego materiału dowodowego, do wszystkich elementów stanu faktycznego sprawy; (-) pominięcie odmiennych ustaleń dokonanych w postępowaniu pierwszoinstancyjnym oraz przyjęcie w zaskarżonym wyroku - bez właściwego i wyczerpującego wskazania przyczyn, dla których Sąd drugiej instancji odmówił wiarygodności i mocy dowodowej dowodom i faktom ustalonym przez Sąd pierwszej instancji - zmienionych ustaleń faktycznych,

II. naruszenie prawa materialnego, a to art. 42 § 1, § 2 § 3, 30 § 4 i 45 § 1 oraz art. 94 pkt 2 k.p., przez ich błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu, że: (-) w przypadku, gdy przyczyną wypowiedzenia zmieniającego, polegającego na zmniejszeniu wymiaru zatrudnienia i proporcjonalnie wysokości wynagrodzenia, jest zmniejszenie liczby obowiązków na zajmowanym stanowisku, przyczyna ta musi istnieć w chwili, gdy wręczane jest oświadczenie o wypowiedzeniu zmieniającym, podczas gdy prawidłowa wykładnia tych przepisów prowadzi do wniosku, że zmniejszenie obowiązków na zajmowanym stanowisku jest procesem stopniowym, a nie zdarzeniem jednorazowym, a zatem musi zaistnieć do końca okresu wypowiedzenia, zwłaszcza że do końca okresu

wypowiedzenia pracownik świadczy pracę w pełnym wymiarze czasu pracy; (-) pracodawca ma obowiązek zatrudniania w pełnym wymiarze czasu pracy pracownika, dla którego nie będzie już wystarczającej ilości zajęć na zajmowanym stanowisku, podczas gdy to pracodawca jest odpowiedzialny za organizację pracy, a zatem pracodawca wie, ile planuje obowiązków dla poszczególnych pracowników; (-) w przypadku wypowiedzenia zmieniającego, nie ma żadnego znaczenia okoliczność, czy pracownik, nie przyjmując wypowiedzenia, przyczynił się do rozwiązania umowy o pracę; Sąd Okręgowy nie poczynił żadnych ustaleń w tym zakresie, rozpoznając sprawę tak, jakby dotyczyła wypowiedzenia definitywnego umowy o pracę;

Skarżący wniósł o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na występowanie istotnych zagadnień prawnych oraz ze względu na jej oczywistą zasadność.

Wskazał, że istnieje potrzeba rozstrzygnięcia:

1) „czy w sytuacji, gdy przyczyną wypowiedzenia zmieniającego umowy o pracę, polegającego na zmniejszeniu wymiaru zatrudnienia i proporcjonalnie wysokości wynagrodzenia, jest zmniejszenie ilości obowiązków, przyczyna ta - czyli zmniejszenie obowiązków - musi nastąpić już w chwili wręczania wypowiedzenia zmieniającego, czy też dopuszczalne jest, aby zmniejszenie obowiązków następowało stopniowo, z uwzględnieniem upływu okresu wypowiedzenia, biorąc pod uwagę, że w okresie wypowiedzenia pracownik pracuje nadal w pełnym wymiarze czasu pracy”;

2) „jak daleko, oceniając prawdziwość i zasadność przyczyny wypowiedzenia zmieniającego, w sytuacji, gdy polega ono na zmniejszeniu wymiaru zatrudnienia i proporcjonalnie wysokości wynagrodzenia, a jego przyczyną jest zmniejszenie ilości obowiązków na danym stanowisku, Sąd może ingerować w decyzje pracodawcy biorąc pod uwagę, że praca świadczona w ramach stosunku pracy jest wykonywana na ryzyko pracodawcy, to pracodawca decyduje o przydziale obowiązków poszczególnym pracownikom, określa zasady i ramy organizacyjne prowadzonej przez siebie działalności, a zatem to pracodawca ma wiedzę, czy po zmianach w zakresie działalności instytucji, pracownik będzie miał tyle samo obowiązków, co przed zmianami.”.

Uzasadniając oczywistą zasadność skargi, pozwany stwierdził, że „nawet bez pogłębionej analizy można dostrzec, że Sąd Okręgowy nie odniósł się do stanowiska strony pozwanej ani do zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, co stanowi naruszenie powołanych przepisów prawa procesowego *prima facie*.”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną powódka wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie od skarżącego na swoją rzecz kosztów postępowania kasacyjnego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Przypomnieć należy, że Sąd Najwyższy, jako sąd kasacyjny, nie jest sądem powszechnym zwykłej, trzeciej instancji, zaś skarga kasacyjna (podobnie jak uprzednio kasacja) nie jest środkiem zaskarżenia przysługującym od każdego rozstrzygnięcia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, a to z uwagi na przeważający w charakterze skargi kasacyjnej element interesu publicznego. Zgodnie z takim modelem skargi kasacyjnej, jej rozpoznanie następuje tylko z przyczyn kwalifikowanych, wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c., tj. wówczas, gdy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne bądź istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, czy też zachodzi nieważność postępowania lub gdy skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W konsekwencji tego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wśród istotnych wymagań skargi kasacyjnej ustawodawca wymienił obowiązek złożenia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie. Wymóg ten wiąże się z tzw. przedsądem, polegającym m.in. na możliwości odmowy przez Sąd Najwyższy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.), a jego spełnienie powinno przybrać postać wyodrębnionego wyводу prawnego, w którym skarżący wykaże, jakie występujące w sprawie okoliczności pozwalają na uwzględnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jednocześnie uzasadnieniu, dlaczego odpowiadają one ustawowemu katalogowi przesłanek. Ustawodawca nieprzypadkowo, konstruując wymagania skargi kasacyjnej, wyodrębnił w

oddzielnych przepisach art. 398⁴ k.p.c. obowiązek przytoczenia podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia (§ 1) i obowiązek przedstawienia wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienia (§ 2). Chodzi zatem o dwa odrębne, kreatywne elementy skargi kasacyjnej, które spełniają określone cele i podlegają ocenie Sądu Najwyższego, na różnych etapach postępowania kasacyjnego. Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione, a dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. nie wystarczy odwołanie się do podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia, bo choć dla obu tych przesłanek argumenty mogą być podobne, to Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania, nie analizuje zaś podstaw kasacyjnych i ich uzasadnienia. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi ani tym bardziej się ich domyślać. Skarga kasacyjna jest wszak szczególnym środkiem zaskarżenia, realizującym przede wszystkim interes publiczny, polegający na usuwaniu rozbieżności w orzecznictwie sądów powszechnych oraz na wspomaganiu rozwoju prawa, zatem uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powinno koncentrować się na wykazaniu, iż takie okoliczności w sprawie zachodzą (postanowienia: Sądu Najwyższego z dnia 31 stycznia 2008 r., II UK 246/07, LEX nr 449007; z dnia 10 marca 2008 r., III UK 4/08, LEX nr 459291; z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 404134 i z dnia 19 czerwca 2008 r., II UZ 18/08, LEX nr 406392).

Istotnym zagadnieniem prawnym (na występowanie którego powołuje się skarżący) jest problem jurydyczny, które wiąże się z określonym przepisem prawa materialnego lub procesowego lub uregulowaniem prawnym, którego wyjaśnienie ma nie tylko znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, ale także dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Należy jednak podkreślić, iż nie istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych (art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c.), analogicznie jak

nie występuje w sprawie istotne zagadnienie prawne (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), jeżeli Sąd Najwyższy zajął już stanowisko w kwestii tego zagadnienia prawnego lub wykładni przepisów i wyraził swój pogląd we wcześniejszych orzeczeniach, a nie zachodzą żadne okoliczności uzasadniające zmianę tego poglądu (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 3 marca 2020 r., II PK 36/19, LEX nr 3034647; z dnia 12 maja 2020 r., I UK 128/19, LEX nr 3026475; z dnia 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468; z dnia 19 stycznia 2012 r., I UK 328/11, LEX nr 1215423; z dnia 19 marca 2012 r., II PK 294/11, LEX nr 1214578; z dnia 10 kwietnia 2018 r., I CSK 733/17, LEX nr 2495968; z dnia 10 kwietnia 2018 r., II PK 143/17, LEX nr 2525398; z dnia 19 kwietnia 2018 r., I CSK 709/17, LEX nr 2486162; z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18, LEX nr 2508114; z dnia 16 stycznia 2003 r., I PK 230/02, OSNP - wkładka 2003 nr 13, poz. 5).

Poruszane przez skarżącego problemy zostały już dostatecznie wyjaśnione w orzecznictwie Sądu Najwyższego. Przyjmuje się w nim, że wypowiedzenie może uzasadniać zmiana organizacyjna zakładu pracy, która nastąpi w nieodległym czasie i jest odpowiednio pewna. Tak przyjęto w wyroku z dnia 13 października 1999 r., I PKN 290/99 (OSNAPiUS 2001 nr 4, poz. 110), stwierdzając, że istnienie stanowiska pracy w dniu wypowiedzenia umowy nie jest równoznaczne z brakiem rzeczywistej przyczyny, o ile w okresie wypowiedzenia lub w późniejszym, nieodległym czasie stanowisko to zostaje faktycznie zlikwidowane. Analogicznie stwierdził Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 29 marca 2001 r., I PKN 325/00 (OSNP 2003 nr 1 poz. 8), przyjmując, że rzeczywistą przyczyną wypowiedzenia umowy o pracę jest nie tylko przyczyna istniejąca w chwili złożenia pracownikowi oświadczenia woli, ale także przyczyna, która ma się spełnić w nieodległym terminie (np. po upływie okresu wypowiedzenia), a tym bardziej taka, która się w tym terminie spełnia. Konsekwencją tego poglądu jest wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2019 r., I PK 40/18 (OSNP 2020 nr 4 poz. 33) przyjmujący bezzasadność rozwiązania stosunku pracy z powodu likwidacji stanowiska, gdy pracodawca jedynie rozważa zmiany w strukturze organizacyjnej prowadzące do takiej likwidacji, ale nie podjął jeszcze formalnej decyzji o ich wprowadzeniu w życie. Ustalony pogląd podtrzymał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 11 sierpnia 2016 r., II PK 246/15 (LEX nr 2087097), przyjmując, że katalog przyczyn uzasadniających

wypowiedzenie umowy, które na pewno ziszcza się w przyszłości, jest otwarty i że bez wątpienia można do niego zaliczyć upływ kadencji organu, uniemożliwiający sprawowanie funkcji, z którą związane jest dalsze trwanie umowy o pracę. Także przedłużająca się procedura łączenia spółek nie pozbawia zasadności wypowiedzenia umowy o pracę odwołanemu z funkcji prezesowi zarządu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2018 r., II PK 241/17, OSNP 2019 nr 8, poz. 96). Takie też stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 9 maja 2019 r., I PK 40/18 (OSNP 2020 nr 4, poz. 33), z tym że zwrócił uwagę, że rozwiązanie stosunku pracy z powodu likwidacji stanowiska nie jest uzasadnione, gdy pracodawca jedynie rozważa zmiany w strukturze organizacyjnej prowadzące do takiej likwidacji, ale nie podjął jeszcze formalnej decyzji o ich wprowadzeniu w życie (art. 30 § 4 w związku z art. 45 § 1 k.p.).

Z orzecznictwa tego wyłania jedno stanowisko – przyczyna wypowiedzenia umowy o pracę (a więc także wypowiedzenia zmieniającego) z uwagi na zmiany organizacyjne pracodawcy nie musi wystąpić w dniu wypowiedzenia umowy o pracę, ale powinna ziścić się w niedalekiej przyszłości i musi być pewna już w dniu dokonywania tej czynności prawnej. Przedstawiona w zaskarżonym wyroku argumentacja nie jest sprzeczna z tym stanowiskiem, bowiem wynika z niej, że zmiany organizacyjne w postaci zmniejszenia liczby obowiązków pracowników zatrudnionych na stanowisku specjalisty do spraw organizacji imprez nie występowały w dniu wypowiedzenia i nie było pewne, czy wystąpią w niedalekiej przyszłości.

Utrwalone jest również stanowisko Sądu Najwyższego, że w ramach uprawnień kierowniczych, a także z uwagi na ponoszenie ryzyka prowadzonej działalności, pracodawca ma prawo dokonywać zmian w strukturze organizacyjnej. Kontroli sądowej nie podlega zaś merytoryczna trafność dokonanych zmian (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2012 r., II PK 252/11, LEX nr 1215430). Oznacza to, że autonomia zarządcza pracodawcy nie została poddana ocenie sądowej (por. uchwałę pełnego składu Izby Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 1985 r., III PZP 10/85, OSNCP 1985 nr 11, poz. 164, teza IX; wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 16 października 1992 r., I PRN 40/92, LEX nr 14962 i z dnia 27 listopada 1997 r., I PKN 401/97,

OSNAPiUS 1998 nr 18, poz. 542). Teza ta znalazła potwierdzenie również w późniejszym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w którym wielokrotnie wyjaśniano, że zasadniczo likwidacja konkretnego stanowiska pracy, spowodowana zmianą struktury organizacyjnej pracodawcy (np. zmniejszenie liczby pracowników - zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23 maja 1997 r., I PKN 176/97, OSNAPiUS 1998 nr 9, poz. 263, czy rozdzielenie zadań przypisanych do danego stanowiska innym pracownikom - zob. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 20 maja 2014 r., I PK 271/13, LEX nr 1663120 i z dnia 3 września 2013 r., I PK 41/13, OSNP 2014 nr 8, poz. 116), uzasadnia zwolnienie pracownika, który był zatrudniony na tym stanowisku, bez potrzeby oceny przez pracodawcę przymiotów zawodowych tego pracownika oraz porównywania go z pracownikami zatrudnionymi na stanowiskach innego rodzaju. Kontroli sądowej w takich przypadkach poddana jest zaś prawdziwość przeprowadzanych przez zatrudniającego zmian (pozorność likwidacji). Dodatkowo, w sprawach o roszczenia z tytułu rozwiązania stosunku pracy, bada się nie tylko, czy likwidacja stanowiska pracy była realna, czy pozorna, ale również czy między nią a wypowiedzeniem (rozwiązaniem) stosunku pracy zachodził związek przyczynowy (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 września 2001 r., I PKN 613/00, OSNP 2003 nr 15, poz. 351).

Skarżący wskazał na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Odnosząc się do tej przesłanki, należy zauważyć, że w świetle utrwalonego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika ona zwykle z oczywistego, widocznego *prima facie* naruszenia przepisów prawa polegającego na sprzeczności wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c., lecz o naruszenie kwalifikowane (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 25 lutego 2008 r., I UK 339/07, LEX nr 453109; z dnia 26 lutego 2001 r., I PKN 15/01, OSNAPiUS 2002 nr 20 poz. 494; z dnia 17 października 2001 r., I PKN 157/01, OSNP 2003 nr 18, poz. 437; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004 nr 6, poz. 100; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616). Podkreślić przy tym należy, że naruszenie przepisów postępowania podlega ocenie kasacyjnej uwzględniającej treść art. 398³

§ 1 pkt 2 k.p.c., który za uzasadnioną podstawę kasacyjną uznaje tylko takie naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć istotny wpływ na rozstrzygnięcie sprawy.

Powołując się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, należy w motywach wniosku zawrzeć wywód prawny wyjaśniający, w czym wyraża się owa oczywistość i przedstawić argumenty na poparcie tego twierdzenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531; z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035; z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205; z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08, LEX nr 512050). O ile dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134).

W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania skarżący w ogóle nie ustosunkowuje się do tak rozumianej przesłanki oczywistej zasadności skargi ani nie wykazuje jej istnienia, nie zawierając w nim żadnej argumentacji odnoszącej się do realiów niniejszej sprawy.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398⁹ oraz art. 398²¹ w związku z art. 108 § 1 i art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 10 ust. 4 pkt 2 w związku z § 9 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2018 r., poz. 1800 ze zm.).